

Hà Thu

Hạnh phúc muộn màng

Có những lúc chị Hai cũng chẳng hiểu tại sao cuộc đời lại đưa đẩy nhiều khổ đau đến với chị như vậy. Chị ngược mặt kêu trời mà trong lòng biết rằng trời nào có thấu.

Là người con gái có nhan sắc, tính nết hiền lành, thông minh, được sinh ra trong một gia đình gia giáo. Nhưng sau hơn ba mươi năm sống trên đời, giật mình nhìn lại, chị Hai thấy mình hình như đã là một ai khác.

Hơn ba mươi tuổi, mái tóc đã lấm tấm muối tiêu, khuôn mặt hằn những vết chân chim khắc khổ, dù nét đẹp của nhan sắc ngày xưa chưa hẳn đã phai tàn, nhưng nhìn chị chẳng ai tin chị chưa đến bốn mươi.

Cũng vì có nhan sắc nên chị lấy chồng từ rất sớm. Vừa chân ướt chân ráo về làm dâu chị đã mang bầu đứa con lớn, rồi đứa thứ hai, thứ ba liên tiếp chào đời. Người chồng là con nhà khá giả, ham mê nhan sắc vậy nên chỉ sau khi chị sinh con đầu lòng, anh ta đã nhạt dần tình cảm với chị mà lén đi tìm những thú vui bên ngoài.

Đêm đêm, ngã vào căn phòng chị là người đàn ông say khướt, lè nhè những

lời nói vừa bần gất, vừa thô tục. Sự chăm sóc của chị chỉ càng như đổ thêm nổi bức xúc vào anh ta.

Nhiều đêm, nước mắt ướt đầm trên gối. Chị ghen, chị tức giận, chị khổ tâm. Nhưng là người con gái có giáo dục, chị không thể làm gì trái với những điều đã từng được cha mẹ dạy dỗ từ tấm bé. Chị luôn hiểu thế nào là tam tòng, thế nào là tứ đức. Chị coi những thứ ấy là kim chỉ nam cho cuộc sống lứa đôi của mình. Thế nhưng với chồng chị, tam tòng, tứ đức không hơn gì một khúc gỗ, nó chẳng đáng giá bằng một vòng tay lả lơi, hay bằng lời nói ngọt ngào của người con gái khác, dù cô ta có xấu xí hơn chị thật nhiều.

Anh ta xem chị như một món đồ, mà không phải là đồ trang sức, chị chỉ là món đồ dùng để sinh con cho dòng họ nhà anh ta mà thôi.

Mỗi lần nghe tiếng các con mình đùa vui, chị bỗng thấy thêm bấn loạn trong lòng. Tại sao chị lại sinh ra chúng? Tại sao chúng lại là con chị? Tại sao chúng có thể suốt ngày đùa vui mà không hiểu được nỗi đau của chị? Tại sao lại như vậy?

Từ khi người chồng bỗng thường xuyên đánh đập chị vì vẻ mặt u ám của chị khiến anh ta luôn bị thua trong những xới bạc, thì cũng là lúc, trong lòng chị âm thầm căm ghét những đứa trẻ mà mình đã sinh ra. Tại sao có lúc nhìn khuôn mặt chúng lại giống chị đến vậy? Chị căm ghét bản thân u nhược của mình, vậy nên đứa trẻ có khuôn mặt giống mẹ lại luôn là cái gai nhức nhối trong lòng chị. Còn đứa con trai út, tại sao nó lại giống cha nó đến thế? Càng nhìn chị càng thấy uất ức, rồi nó cũng sẽ là một thằng đàn ông và biết đâu sau này cũng làm khổ một đứa con gái nào đó như chồng chị đã làm với chị?

Lần đầu trong đời, chị hét thật to, tiếng hét như muốn xé tan lồng ngực, bay vòng vèo trong không gian nhà chị, làm lũ trẻ rúng động. Chúng không còn dám đùa vui nữa, mà trở nên cảnh giác hơn và luôn cảm thấy bất an.

Bọn trẻ lặng lẽ ăn, rồi lặng lẽ ngồi một góc phòng.

Còn chị, chị bỗng muốn làm một điều gì đó thật lớn lao, thật khác biệt. Chị muốn thay đổi cuộc sống của mình, chị không muốn phải chịu đựng thêm chút nào nữa. Chị lao khỏi nhà như cơn gió.

Chẳng ai biết chị đã đi đâu, chỉ biết chiều tối, chị trở về với mái tóc rối bù, nước mắt nhạt nhoà trên khuôn mặt, quần áo ướt sũng nước. Người giúp việc hốt hoảng lấy khăn lau cho chị, nhưng chị kiên quyết gạt ra và đi lên lầu. Ngang qua đám con ngồi bên chân cầu thang ngo ngắc nhìn chị, chị bỗng rộn lên trong lòng một ý nghĩ. Phải! Sẽ chết hết, mẹ con chị sẽ chẳng ai cần sống để làm gì, người chồng, người cha bội bạc kia có cần chị và đám trẻ này đâu.

Nhớ tới chai thuốc diệt chuột trong kho chứa đồ, chị lặng lẽ đi lên với đôi mắt đỏ ngầu. Chị sẽ cho đám trẻ uống trước, phần còn lại để riêng mình.

Hỏi người giúp việc tắm rửa cho lũ trẻ xong, chị cũng quay về phòng mình. Người giúp việc được chị sai đi mua đồ cho lũ trẻ, chị biết ít nhất một giờ nữa chị ta mới về. Nhắm tính vẫn kịp thời gian để hoàn thành ý nguyện. Chị vẫy các con lại gần. Lúc này, mẹ con chị nhìn như những thiên thần, đẹp đẽ, rạng ngời. Chị ôm đứa con lớn thì thầm: "Con đi trước rồi đợi mẹ nhé!"

Đã lâu không được mẹ ấp ủ, cô con gái lớn sung sướng ngả đầu vào vai mẹ, dù chẳng biết mẹ nói vậy có ý gì nhưng vẫn hồ hồ đáp lời : "Vâng ạ!".

Tiếng "vâng ạ" của con chị khiến lòng chị phút chốc như trùng xuống, nguội lạnh đi. Nhưng rồi hình ảnh người chồng bội bạc lại chen về, thúc giục chị. Chị đứng dậy, ôm đứa lớn bước đi với ánh mắt căm hờn, nhìn chăm chăm phía trước. Đứa con vẫn âu yếm ôm vai mẹ mà chẳng biết rằng, đón nó ở phía trên kia cầu thang là liều thuốc diệt chuột hoà sẵn trong chai nước cam của con bé.

Bấy nhiêu bước chân, bấy nhiêu nỗi lòng chị như cuốn phim hiện về. Quá khứ, hiện tại và cái viễn cảnh tương lai sẽ khép lại trong giây phút như càng tăng thêm cho chị sức mạnh. Chị bước nhanh và nhẹ nhàng, vẫn ôm đứa trẻ trên tay với tấm lòng băng giá.

Bỗng nhiên bước chân chị dội lại khi hai tiếng "mẹ ơi!" bật ra khỏi miệng cậu con trai út đang vịn hai tay dưới chân cầu thang. Chị xoay người và thấy...

Thằng bé út nước mắt đầm đìa nhìn chị như hồn dỗi, như cầu cứu. Có lẽ nó cảm nhận được nỗi sợ hãi mơ hồ, nó muốn được mẹ bế như những ngày trước, ấp ủ nó, ru dín nó, nhưng mẹ nó lại bế con chị khiến nó hờn.

Ánh mắt của đứa con khiến ý định điên rồ trong lòng chị vụt biến mất. Chạy từng hai bước một xuống chân cầu thang, chị ôm cả ba đứa con vào lòng, thôn thức xoa đầu lũ trẻ:

- Mẹ xin lỗi!

Niềm ân hận dâng lên trong lòng chị. Chị bỗng thấy mình như một người điên vừa tỉnh cơn mê. Tại sao chị phải mãi miết kiếm tìm hạnh phúc nơi người chồng bội bạc mà không nhận ra rằng ba đứa trẻ này hoàn toàn có thể mang lại cho chị nhiều ý nghĩa tốt đẹp còn hơn thế.

Lúc các con nín khóc, chị vẫn ôm chúng trong lòng, nhưng với một niềm vui rạng ngời. Chị đã tìm được ý nghĩa đích thực cho cuộc đời mình, vậy mà suýt chút nữa...

Con bé lớn bỗng đưa tay cù vào nách đứa con gái thứ hai, chúng bật cười nắc nẻ, chị cũng cười, nụ cười chị đánh mất đã lâu lắm rồi.

Đứng lên đưa các con về phòng, chị giật mình thấy bóng người chồng trước cửa. Anh đã thấy ba mẹ con chị bên nhau với những nụ cười như những thiên thần, vòng tay ôm của người mẹ cho các con và nụ cười của họ đã đánh thức tấm lòng của người chồng, người cha. Anh chợt nhận ra, mình đang có những điều vô cùng quý giá mà những xới bạc và những cô gái chân dài chưa bao giờ đem lại được. Và anh cũng hiểu rằng anh chẳng dại gì để mất nó, dù có chút muộn màng. Mái tóc tẩm tẩm sợi bạc hình như khiến chị càng đẹp hơn, nó dường như cũng là một nhân chứng cho lỗi lầm của anh. Anh thấy niềm ân hận trào dâng trong lòng. Nhất định anh phải giữ gìn hạnh phúc này, anh sẽ chuộc lại lỗi lầm với chị và các con.

Anh âu yếm bế cậu con trai nhỏ ngồi lên vai, một tay dắt con bé lớn, một tay ôm vai chị lên lầu. Chị mỉm cười hạnh phúc, thơm vào má cô con gái thứ hai đang toét miệng cười với mẹ nó.

Cái giá của hạnh phúc có lúc cũng nhọc nhằn biết bao.

HN 22/09/09

HT

Hà Thu

Tập truyện ngắn Hà Thu

Tôi là một con đường

Tôi là một con đường, một con đường nhỏ thôi, nhưng cũng khá lớn tuổi rồi.

Hàng ngày đi qua tôi là bao nhiêu con người với biết bao bước chân khác nhau. Tôi ôm ấp những bước chân ấy trong lòng đầy yêu mến!

Tôi có một thú vui, đó là mỗi buổi sáng thức dậy, nghe tiếng chân của các bác trong hội người cao tuổi, vừa đi bộ tập thể dục, vừa chuyện trò rôm rả, vui vẻ mà tình cảm biết bao. Lúc đó tôi thấy tâm hồn mình thư thái, dễ chịu, tôi khẽ vươn vai, lấy sức để chuẩn bị tinh thần giữ an toàn cho mọi người tới giờ đi học, đi làm. Vì đó luôn là thời khắc căng thẳng nhất trong một ngày của tôi.

Mỗi buổi chiều về, tiếng người đi chợ gọi nhau, những bước chân vui đầy no ấm, đi qua tôi, cho tôi những cảm xúc thật ấm lòng.

Buổi tối, đám trẻ đùa nhau tung tăng chạy nhảy, tôi say mê ngắm những Thiên thần bé nhỏ, và lắng nghe từng bước chân để kịp nâng đỡ mỗi khi có Thiên thần nhỏ nào bị ngã. Những lúc đó tôi thấy mình trẻ lại vì những niềm vui. Tôi thấy tuổi già của mình vẫn còn có ích.

Nhưng cũng có những lúc tôi bất lực và buồn bã, đó là có lần, một cô gái bị người yêu phụ bạc, bước chân quay về đầy ắp âu lo, mệt mỏi và buồn phiền. Ông lão như tôi bỗng ước muốn được hóa thành con người để chở che, an ủi. Nhưng tôi chỉ là một con đường, tôi chỉ có thể chở che cho cô ấy bình yên về đến nhà thôi. Và tôi hiểu ra rằng: lúc tôi đau khổ nhất, chính là lúc tôi không thể giúp đỡ được những người mà tôi yêu mến!

Còn bây giờ đêm đã về khuya. Các anh chị công nhân dọn dẹp, quét đi bụi bẩn và lá rụng làm cho tôi trở nên sạch sẽ, thoáng mát. Tôi vươn vai ngáp dài, chắc cũng phải ngủ một chút cho một ngày mới đầy vui vẻ sắp bắt đầu. Sáng mai, tôi sẽ lại được sống một ngày ngập tràn tình yêu và hạnh phúc!

Tôi yêu tất cả mọi người!

Hà Thu

Tập truyện ngắn Hà Thu

Tết Bắc

Vậy là tết Nguyên Đán sắp đến!

Miền Bắc mùa này rét buốt, cái rét lùa qua làn áo ấm, thấm sâu vào da thịt. Nhưng cũng nhờ thời tiết rét buốt mà tết ở Miền Bắc thấm đẫm một nét riêng rất độc đáo.

Ngày còn bé, mỗi lần đến ngày 23 tháng chạp, làm lễ cúng Táo Quân. Chị em tôi lại hớn hờ đợi Mẹ làm lễ. Năm nào cũng vậy, mỗi lần làm lễ xong, Mẹ lại tươi cười nhìn ba chị em và nói:

- Các con đi thả cá nhé!

Chỉ đợi có vậy, chị em tôi đem chậu cá Chép ra sông. Ba chị em tranh nhau đỡ chậu cá trên những đôi tay nhỏ xíu. Thường thì chậu cá rất nhỏ và chỉ có một “Ông Cá Chép” ở trong. Nhưng cả ba chị em tôi đều muốn được đỡ chậu cá trên đôi tay của mình, bởi mỗi lần như vậy lại thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc thật khó tả, vừa như niềm vui, lại vừa như một niềm tôn kính.

Khi “Ông Cá Chép” đã được thả xuống dòng sông, nhìn “Ông Cá Chép” tung tăng bơi giữa dòng nước như báo hiệu niềm may mắn cho một năm mới, chị em tôi đều thấy vui mừng khôn xiết. Cả ba chúng tôi đều rất mong

năm nào cũng được thả Cá Chép như vậy.

Ngoài 20 tết, trên đường phố đã bắt đầu lác đác bán hoa Đào. Nhiều khi người bán hoa Đào không chỉ là bán hàng hoa mà việc bán hoa đã trở thành một nét đẹp truyền thống. Bán hoa Đào để cảm nhận niềm vui của công sức chăm bón suốt một năm trời, niềm vui thấy người mua hoa trong tiết trời lành lạnh bỗng như được sưởi ấm lên bởi hương sắc hoa Đào. Đào Thắm hay còn gọi là Đào Bích với sắc hoa đỏ rực rỡ, kiều sa, Đào Phai với sắc hồng dịu dàng ấm áp. Mỗi màu hoa, mỗi vẻ đẹp đến nao lòng.

Với người miền Bắc, từ sâu thẳm trong nếp nghĩ, hoa Đào, bánh Chung và đôi câu đối tết không chỉ là truyền thống mà chính những điều đó cùng với tiết trời lành lạnh, lún phún mưa xuân đã tạo nên một không khí tết rất linh thiêng.

Năm nào Mẹ tôi cũng gói thật nhiều bánh Chung. Những bó lá Rong xanh mướt được cắt, tía bớt sống lá rồi rửa sạch, để thật khô. Gạo nếp ngâm kỹ, đãi sạch, trộn thêm chút muối. Đỗ xanh Mẹ thổi rất khéo, quét nhuyễn, nắm lại thành những nắm tròn vo. Khi Mẹ gói bánh, chúng tôi cùng nhau ngồi bên cạnh, đứa nào cũng mong được Mẹ nhờ đi lấy một thứ gì đó hay làm giúp Mẹ một việc gì nhỏ nhỏ và háo hức đợi lúc Mẹ gói bánh xong sẽ nhóm lửa cho chúng tôi ngồi trông.

Bên bếp lửa âm cúng, Mẹ bảo mấy Bố con hơ tay cho ấm, Bố xuyết xoa: Ấm quá! Thằng Bin nhỏ nhất cũng ngọng nghịu xuyết xoa theo Bố: “Ấm cá!”. Bố cười vang, nhấc Bin lên vai, xoay một vòng: - Bin của Bố giỏi quá! Biết nói ngọng kia! Cả nhà cùng cười thật vui và cùng thấy rõ ràng, mùa Đông đã lùi lại rất xa. Đến giao thừa, Mẹ sắp ban thờ cúng giao thừa ngoài sân, Bố thì ra sông xách về một xô nước, hái một cành cây lấy lộc đầu xuân. Bố luôn là người xông đất cho năm mới, với ước nguyện các con sẽ luôn được mạnh mẽ và khoẻ khoắn như Bố.

Mấy ngày tết, chúng tôi được Bố, Mẹ đưa đi chúc tết rồi đi chơi xuân. Lễ Hội làng luôn là điều cuốn hút nhất. Hội “Cờ Người” tung bừng náo nhiệt, tiếng cười nói, tiếng xướng quân rộn ràng. Chúng tôi chưa biết chơi cờ nhưng chỉ thích đợi khi một trong hai người chơi hết văng: “Chiếu Tướng, hết cờ”, lúc ấy chúng tôi cùng reo vui “ A! Thắng rồi”.

Giờ đây chúng tôi đều đã lớn, niềm vui ngày tết không còn hào hứng như trẻ nhỏ, nhưng vẫn thấy ấm lòng khi mùa Xuân về.

Tôi biết mùa Xuân về rồi sẽ lại đi, nhưng có một mùa Xuân luôn luôn ở lại, với gia đình tôi, đó là “MÙA CỦA TÌNH YÊU THƯƠNG”.

Hà Thu

Tập truyện ngắn Hà Thu

Ngốc

Có một đôi vợ chồng nọ, ngày nào trước khi đi ngủ cũng cãi nhau vì chuyện chẳng ai muốn mắc màn, dù họ rất yêu nhau.

Một hôm người vợ bảo chồng:

- Chúng mình sẽ thi nói xấu nhau và ai xấu hơn người ấy sẽ phải mắc màn hôm nay nhé!

Rồi người vợ bắt đầu:

- Anh là kẻ ngốc nhất thế giới. Tại sao anh lại yêu một đứa lười mắc màn

như em chứ?

- Em còn ngốc hơn anh, vì tại sao em biết anh ngốc thế mà vẫn lấy anh chứ?

- Anh mới ngốc ấy. Ai bảo hồi ấy em đã nói em không yêu anh vậy mà anh vẫn còn tán tỉnh em?

- Em mới ngốc thì có. Em tưởng em nói mỗi thế mà anh tin à? Tại sao em không yêu anh mà lại lấy anh?

- Anh mới ngốc. Hôm ấy sau khi mình cãi nhau, lúc anh gọi điện, em nói với anh là bạn em đưa em về rồi, tại sao anh vẫn đến?

- Em ngốc ấy. Em nghĩ xem, em tan ca trực lúc 11h đêm, bạn nào còn thức mà đón em chứ?

- Tại sao hôm em bị ốm phải nằm viện, em bảo em ăn cơm rồi mà anh vẫn mua phở mang đến? Như vậy không ngốc sao?

- Tại

Người chồng, bỗng nhiên chẳng nói được điều gì nữa. Người vợ lại tiếp lời.

- Hôm sinh nhật em anh không có tiền mua hoa thì thôi, tại sao lại phải vào công viên hái trộm hoa để bị bảo vệ nhốt hết cả tối đó? Tại sao hôm sau em hỏi anh lại nói là anh bận không tới được để em giận anh. Tại sao.....???

Và tới đây người vợ cũng chẳng thốt được thêm lời nào mà òa khóc.

Người chồng nhẹ nhàng để chiếc khăn lên tay vợ và nói:

- Em yêu! Hai chúng ta đều không đủ xấu để bây giờ phải đi mặc màn.

Và đêm đó, họ nằm bên nhau, không có màn, nhưng tràn trề hạnh phúc.

Hà Thu

Tập truyện ngắn Hà Thu

Đường có MA!

Tối hôm ấy, sau khi hai người cãi nhau vì những chuyện đâu đâu, nàng tức giận bảo chàng:

- Thôi, mình chia tay nhé!

- Ừ!

- Vậy anh về trước đi, vì từ giờ hai đứa mình không cùng nhau đi trên một con đường nữa.

- Đành vậy thôi, em cũng về đi.

Nàng quay bước, nước mắt đã trào ra ướt mi. Bỗng chàng gọi tên nàng thảng thốt:

- Hà! Quay lại anh bảo?

Nàng ngơ ngác - Có chuyện gì vậy anh?

- À không, anh chỉ định nói với em là: hôm qua thằng bạn anh nó kể, con đường em sắp đi ấy, hồi trước có nhiều ma lắm!

Nàng hốt hoảng:

- Anh cho em về với!

- Không! Em bảo mình không đi chung một con đường nữa mà?

- Nhưng bây giờ em muốn đi.

- Nếu em muốn đi cùng anh, em sẽ phải đi cùng anh đến hết cuộc đời đây.

Có chịu không?

- ...Thì có!

- Nói to lên.

- CÓ...

- Còn nữa em phải nói to lên trong lòng em đang nghĩ gì.

- Em đang sợ!

- Không đúng!

- Em ...

Nhìn vào ánh mắt của chàng, nàng bỗng nhiên không chần chừ hét toáng lên: EM YÊU ANH.

Chàng ôm nàng vào lòng để nàng không kịp nhìn thấy nụ cười vừa ngập tràn yêu thương lại vừa ranh mãnh nở trên môi.

Hà Thu

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 20 tháng 12 năm 2008